

El president del PP balear, José Ramón Bauzá, amb el president espanyol del partit, Mariano Rajoy.

Bauzá s'imposa

El president del PP balear, José Ramón Bauzá, ha passat un mes de setembre mogut. La seva aposta de llevar-se del damunt tots els encausats judicials a les llistes electorals de l'any que ve li ha sortit bé. La rebel·lió que a principi de mes li presentaren Jaume Font a Mallorca i Josep Sala a Eivissa ha quedat en no res. Tant l'un com l'altre fan anques enrere i accepten el seu declivi dins el PP.

Regionalisme. A principi de setembre, Bauzá comunicà a Jaume Font –portaveu del PP al Consell de Mallorca, ex-conseller, ex-batlle de sa Pobla i considerat el més important *baró* regionalista del partit conservador– que no comptava amb ell per a ser candidat a les eleccions de l'any vinent. Immediatament Font va respondre amb rotunditat. Va convocar una conferència de premsa –per a la qual la direcció del partit no li deixà les instal·lacions de la seu– en un restaurant cèntric. Hi havia gran ex-

El president del PP ofega la tímida rebel·lió regionalista que havia mogut el diputat díscol Jaume Font.

pectació dels mitjans de comunicació, perquè de feia setmanes es parlava de la possibilitat que els regionalistes d'UM i del PP poguessin confluïr en la creació d'un partit d'aquesta ideologia. Font era vist com el líder natural de l'operació, a causa de la seva experiència, populisme i situació crítica dins el partit conservador. A la conferència informativa no va voler ser gaire clar sobre què faria, però va llançar algunes píndoles que indicaven que en efecte el seu futur polític podia ser fora del PP. Es declarà clarament regionalista, una posició “que ara

no sempre em fa sentir còmode” dins el PP. I implícitament amenaçava amb el trencament: “No estic cansat i vull continuar” en política. Afegia que “si puc continuaré dins el PP”, però deixava la porta oberta a seguir una altra opció. Era evident que només n'hi podia haver una: el potencial partit regionalista. En converses informals posteriors amb aquest setmanari, Font sospesava que una oferta d'aquesta mena “hauria de sortir per a les pròximes eleccions i podria tenir èxit”, tot i que no negava ni confirmava que pretengués posar-s'hi al capdavant. Es deduïa de les converses que confiava en un acord amb Bauzá per ser candidat però que si l'objectiu no reeixia es reservava la possibilitat de continuar fent política en un nou partit.

Tanmateix, les dues setmanes següents l'empenta que semblava tenir Font va anar amainant. La setmana passada, dimecres dia 22, convocava de sobte una conferència de premsa a la seu del Consell Insular. Anuncià que dimitia com a portaveu del PP en aquella institució però que “continuaré al PP”, rebutjant de pla tota possibilitat d'abandonar-lo per anar a “fer unes altres aventures polítiques”. El partit regionalista, si és que finalment reïx, haurà

Jaume Font, ex-portaveu del PP al Consell de Mallorca.

de prescindir de Font. Ell continuarà essent diputat al Parlament i membre del Consell fins a les eleccions, “excepte que tingui una oferta professional que m’ho impedisqui”. Respecte al futur, es limità a assegurar que “a partir del 30 de maig de l’any que ve m’hauré de cercar la vida per fer feina, com tothom”.

Què havia passat en només dues setmanes perquè allò que semblava el trencament imminent del PP s’hagués resolt amb la victòria de Bauzà i la derrota de Font? Només hi ha una resposta: Font esperava tenir molt més suport que no va tenir. És cert que va muntar un acte al seu poble –sa Pobla– i que tota l’agrupació del PP li donà suport, a més de molts veïnats. Però res més. Ni tan sols Josep Sala, a Eivissa, féu una passa per enfrontar-se a la direcció. Sala és encausat judicialment i havia dit que es presentaria, fos com fos, a candidat a la presidència del Consell Insular, per la qual cosa amenaçava amb un trencament. Però al final acceptà el vet que imposat per Bauzà i renuncià a ser candidat. Alguns altres encausats a Mallorca també han acotat el cap. Allò que els dies 7, 8, 9 i següents pareixia una rebel·lió de molts poders locals del PP per l’exclusió de Font i de Sala

contra de la direcció balear encapçalada per Bauzà, en pocs dies es va esvaïr. A la conferència de premsa de la setmana passada Font va donar una pista per a explicar aquests canvis. Va insinuar que li havien ofert una càrrec després de les eleccions si acceptava l’exclusió de la llista electoral. Assegurà que “per dignitat” no havia acceptat res per al futur. És obvi que no tots han fet com ell. Les promeses de futurs càrrecs s’entenen perquè qui controla fèrrimament tant les candidatures com els possibles càrrecs a repartir a partir del maig de l’any que ve és la direcció, és a dir Bauzà. I al PP gairebé tothom està convençut que agranaran a les eleccions i que hi haurà molts de *premis* per a repartir. Així doncs, ningú no ha fet costat a Font. Es quedà sol i, en l’aïllament, va renunciar a ser portaveu al Consell que, de fet, sembla el final de la seva carrera política al PP.

Respecte al futur, Font assegurà que no abandonaria el PP, almenys fins a les eleccions. I que si deixàs els escons del Parlament i del Consell seria “per alguna oferta de feina que fos incompatible” amb la representació del PP. Però el seu allunyament de Bauzà i de l’orientació espanyolista fa difícil d’imaginar que

pugui sentir-se còmode –de fet, reconeix que no s’hi sent– dins aquest PP. Malgrat que no faci passes abans de les eleccions, a termini mitjà és molt probable que acabi abandonar el PP.

Victòria de Bauzà. La clara derrota de Font és, també, la derrota de les tesis més regionalistes dins del PP. No és que l’únic dirigent d’aquest àmbit ideològic sigui Font, perquè també hi ha, entre més, Pere Rotger –ex-batlle d’Inca– o Antoni Pastor –batlle de Manacor–, però el cas és que Font ha estat l’únic que s’ha mogut arran del viratge espanyolista. Miquel Munar, un altre regionalista que era diputat, va dimitir el càrrec, i abandonà el partit i la política, a principi de setembre, perquè no estava d’acord amb la nova orientació del PP. Però ha estat una decisió personal que no té res a veure amb Font. Tant Rotger com Pastor fan costat a Bauzà, si bé mostren recel arran de la creixent influència que pareix tenir sobre el president de la formació el batlle de Calvià, l’ultraespanyolista Carlos Delgado.

Tot esperant de veure quin programa electoral presenta el partit –en el qual els regionalistes pretenen influir per contrarestar Delgado–, el fet cert és que Bauzà ha guanyat aclaparadorament el primer repte intern d’envergadura. Se sent segur i cada vegada assumeix més clarament el discurs de Delgado. El dia 17 de setembre arribà a Palma Mariano Rajoy per fer-hi un acte públic. Va parlar davant unes 3.000 persones, una quantitat molt important a Mallorca, tractant-se d’un acte polític, i encara més quan falta tant de temps per a les eleccions, la qual cosa indica la moral de victòria que hi ha entre les files conservadores. Rajoy féu el discurs habitual –atacant el PSOE, el govern balear, etc.–, però qui aixecà més aplaudiments fou Bauzà quan clamà orgullosament per liquidar la normativa lingüística escolar –que fa del català la llengua vehicular– i quan –això tampoc no va passar desapercebut– es referí a la necessitat d’implantar el bilingüisme entre el castellà i el “mallorquí, menorquí, eivissenc i formenterenc”, sense dir ni una sola vegada *català* per referir-se a l’idioma que l’Estatut marca com a llengua pròpia de les Balears.

Miquel Payeras